

Dato: 25. november 2009

J.nr.: 10-0187 KHO

Vester Farimagsgade 23
DK-1606 København V

Telefon: 33 15 20 10
Telefax: 33 15 61 15

mail@kammeradvokaten.dk
www.kammeradvokaten.dk

Svarskrift

Til

Københavns Byret

I sagsnr. BS 38A-4743/2009:

Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 29, 1. th.
9000 Aalborg

mod

Domstolsstyrelsen
St. Kongensgade 1-3
1264 København K

møder jeg for sagsøgte og nedlægger over for samtlige sagsøgerens påstande følgende

Påstande

Principal: Afvisning.

Subsidiært: Frifindelse.

Supplerende sagsfremstilling

Som det fremgår af sagsøgtes afvisningspåstande og anbringender, er den helt overvejende del af sagsøgerens ekstremt lange kombinerede sagsfremstilling og anbringender irrelevant for nærværende retssag. Allerede af denne årsag vil sagsøgte ikke forholde sig nærmere til de heri anførte synspunkter.

Blot for god ordens skyld bemærkes det dog, at sagsøgte f.eks. bestrider, at "*Hovedproblemet*" i nærværende retssag "*vedrører som udgangspunkt ophavsretslovens fortolkning*" (stævningen, side 2 og 76), og at "*Sagen vedrører krænkelser af rettigheder, der er omfattet af Den Europæiske Menneskeretskonvention*" (stævningen, side 4).

Sagsøgeren og hans firma - førhen Laserdisken ApS, nu Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen - har tidligere anlagt en række sager mod Kulturministeriet og Domstolsstyrelsen, og der gøres i det følgende kort rede for de af sagerne, der har betydning for nærværende søgsmål:

1. Sag mod Kulturministeriet anlagt i februar 2003:

Laserdisken ApS anlagde ved stævning af 19. februar 2003 (bilag 82) sag mod Kulturministeriet ved Østre Landsret (19. afd., sagsnr. B-506-03).

Sagen vedrørte en ændring af § 19, stk. 1, i ophavsretsloven, jf. § 1, nr. 17, i lov nr. 1051 af 17. december 2002. Denne lov gennemførte Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet (infosoc-direktivet), herunder direktivets artikel 4, stk. 2. Forud for ændringen byggede ophavsretsloven på et princip om "international konsumtion", mens direktivet indførte princippet om "regional konsumtion", dvs. at en ophavsmand ikke kan hindre spredningen af et produkt, der med hans samtykke er markedsført inden for EU.

Laserdisken ApS nedlagde under sagen endelig påstand (bilag 85) om, at Kulturministeriet skulle anerkende, at:

"ændring nr. 17 i lov nr. 1051 af 17. december 2002 [...] ikke kan finde anvendelse på sagsøgers import og salg af dvd-produkter, der er lovligt markedsført i lande udenfor EØS."

Under sagen blev der iværksat præjudiciel forelæggelse for EF-Domstolen, som den 12. september 2006 afsagde dom (bilag 93). EF-Domstolen udtalte, at direktivets artikel 4, stk. 2, ikke var ugyldig, og at artikel 4, stk. 2, endvidere var til hinder for bibeholdelse af nationale forskrifter om "international konsumtion".

Laserdisken ApS hævdede herefter sagen den 9. oktober 2006 (bilag 96).

2. Sag mod Kulturministeriet anlagt i marts 2007:

På baggrund af den daværende kulturministers besvarelse i januar 2007 af et spørgsmål fra et folketingsmedlem om ophavsretslovens § 19 (bilag 111) anlagde Hans Kristian Pedersen ved stævning af 20. marts 2007 (bilag 112) sag mod Kulturministeriet.

Sagen blev oprindeligt anlagt ved Sø- og Handelsretten, men blev efterfølgende henvist til først Københavns Byret (bilag 113) og dernæst Retten i Aalborg, som imidlertid i marts 2008 (bilag 135) i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, henviste sagen til Vestre Landsret (15. afd., sagsnr. V.L. B-0442-08).

Hans Kristian Pedersen nedlagde oprindeligt følgende påstande:

"Principal påstand:

[Kulturministeriet] tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at en ophavsmand ved at meddele forbud kan modsætte sig videresalg i Danmark af værkseksemplarer, som er bragt på markedet udenfor EØS-området med hans samtykke, og hvortil han har distributionsrettighederne for Danmark, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører ikke en pligt for ophavsmænd i tredjelande til at meddele samtykke til dem, der spreder eksemplarer af deres værker, som betingelse for at få eksemplarerne afsat i Danmark.

[...]

Subsidiær påstand 1:

[Kulturministeriet] tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 er ugyldig.

Subsidiær påstand 2:

[Kulturministeriet] tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 er mere vidtgående i begrænsningen af spredning af værker, der er bragt på markedet udenfor EØS-området, end det er nødvendigt for at opfylde kravene i infosoc-direktivets artikel 4."

Under sagen ændrede Hans Kristian Pedersen imidlertid påstand, således at han endeligt nedlagde følgende påstand (bilag 132):

"[Kulturministeriet] tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området."

(Hans Kristian Pedersen frafaldt de subsidiære påstande, jf. bilag 161, side 3.)

Kulturministeriet påstod principalt sagen afvist, og denne påstand blev ved Vestre Landsrets kendelse af 18. juni 2008 (bilag 140) udskilt til særskilt forhandling og afgørelse i medfør af retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2. Hans Kristian Pedersen anmodede Højesteret om tilladelse til at kære denne kendelse i medfør af retsplejelovens § 392, stk. 1. Højesteret meddelte imidlertid den 30. juli 2008 (bilag 149) afslag herpå, idet kendelsen ikke i sig selv kunne anses for en delafgørelse og dermed ikke var omfattet af retsplejelovens § 392, stk. 1. Hans Kristian Pedersen ansøgte ikke om Procesbevillingsnævnets tilladelse til at påkære kendelsen i medfør af retsplejelovens § 392, stk. 2.

Herefter afsagde Vestre Landsret dom den 7. oktober 2008 (bilag 163), hvorved sagen blev afvist. Landsretten fandt således, at Hans Kristian Pedersen ikke havde retlig inte-

resse i at få prøvet den nedlagte påstand, og at en afvisning af sagen derfor ikke var i strid med artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller med EU-rettens retssikkerhedsprincip.

Hans Kristian Pedersen ankede dommen til Højesteret, hvor sagen fortsat verserer.

3. Sag mod Kulturministeriet og Domstolsstyrelsen anlagt i august 2008:

Ved stævning af 12. august 2008 anlagde Hans Kristian Pedersen sag mod Kulturministeriet og Domstolsstyrelsen ved Københavns Byret (sagsnr. BS 26B-4862/2008).

Hans Kristian Pedersen nedlagde under sagen 4 påstande om, at de sagsøgte skulle anerkende:

1. *"at sagsøgers ret til at anlægge sag mod kulturministeriet om den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 jfr. sag nr. V.L. B-0442-08 følger af artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention",*
2. *"at sagsøgers ret til at anlægge sag mod kulturministeriet om den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 jfr. sag nr. V.L. B-0442-08 følger af det af EU-retten afledte retssikkerhedsprincip",*
3. *"at en borger kan nedlægge påstand om, at en generelt anvendelig lov er ugyldig", og*
4. *"at udsættelsen af sag nr. V.L. B-0442-08 på en delforhandling af spørgsmålet om sagsøgers retlige interesse jfr. kulturministeriets anmodning herom og Vestre Landsrets kendelse af den 18. juni 2008 er i strid med sagsøgers rettigheder i henhold til artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention".*

Søgsmålet vedrørte således den ovenfor nævnte sag anlagt af Hans Kristian Pedersen mod Kulturministeriet i marts 2007.

Kulturministeriet nedlagde påstand om afvisning, mens Domstolsstyrelsen nedlagde principal påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Hans Kristian Pedersen begærede endvidere sagen henvist til landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, hvilket Kulturministeriet og Domstolsstyrelsen protesterede imod.

Københavns Byret afsagde den 2. februar 2009 dom ([bilag A](#)), hvorved sagen blev afvist. I forhold til Kulturministeriet fandt retten bl.a., at sagen var identisk med den tidligere sag ved Vestre Landsret (sagsnr. V.L. B-0442-08), jf. ovenfor. I forhold til Domstolsstyrelsen fandt retten, at Hans Kristian Pedersen ikke havde nogen retlig interesse i søgsmålet, allerede fordi de nedlagte påstande ikke angik Domstolsstyrelsen. Byretten imødekom således heller ikke Hans Kristian Pedersens begæring om henvisning til landsretten.

Hans Kristian Pedersen ankede dommen til Østre Landsret (20. afd., sagsnr. B-556-09), men hævede anken ved brev af 17. august 2009 til Østre Landsret ([bilag B](#)) som uddybet ved brev af 27. august 2009 ([bilag C](#)). Det var heri bl.a. anført, at "*problemet løses bedst i en erstatningssag mod Domstolsstyrelsen*", og at hans 4 påstande indgik som påstand 51, 59, 60 og 64 i nærværende sag.

4. Sag mod Domstolsstyrelsen anlagt i august 2008:

Ved stævning af 12. august 2008 anlagde Hans Kristian Pedersen sag mod Domstolsstyrelsen ved Københavns Byret (sagsnr. BS 15B-4863/2008).

Hans Kristian Pedersen nedlagde under sagen 2 påstande om, at Domstolsstyrelsen skulle anerkende:

1. "*at sag nr. V.L. B-0442-08 [...] vedrører spørgsmål om fortolkningen af op-havsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i [infosoc-direktivet]*", og
2. "*at Vestre Landsrets kendelse den 18. juni 2008 i sag nr. V.L. B-0442-08 [...] vedrørende delforhandling om sagsøgtes afvisningspåstand er omfattet af retsplejelovens § 392, stk. 1.*"

Søgsmålet vedrørte således den ovenfor nævnte sag anlagt af Hans Kristian Pedersen mod Kulturministeriet i marts 2007.

Domstolsstyrelsen nedlagte principalt påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Hans Kristian Pedersen begærede endvidere sagen henvist til landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, hvilket Domstolsstyrelsen protesterede imod.

Københavns Byret afsagde den 23. november 2009 dom (bilag D), hvorved sagen blev afvist. Byretten fandt således, at Hans Kristian Pedersen ikke kunne få prøvet de pågældende påstande under en sag mod Domstolsstyrelsen. Byretten imødekom heller ikke Hans Kristian Pedersens begæring om henvisning til landsretten.

Sagsøgeren opfordres (A) til for fuldstændighedens skyld at redegøre for den aktuelle status på de i stævningen omtalte faged- og justificationssager anlagt af Foreningen af Danske Videogramdistributører mod Laserdisken ApS og Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen (smh. også stævningen, side 230, (tredje-)sidste afsnit).

Anbringender

Det gøres overordnet gældende, at samtlige sagsøgerens påstande vedrører forhold, som sagsøgeren ikke har retlig interesse i at få prøvet, som allerede er retskraftigt afgjort ved tidligere retssager og/eller som ikke kan prøves under en retssag anlagt mod Domstolsstyrelsen.

Under sidstnævnte hører bl.a. også påstande, hvor det adækvate retsmiddel rettelig er appel (eller ansøgning om tilladelse til appel) af den anfægtede afgørelse, og påstande, som direkte vedrører et andet pligtsubjekt end Domstolsstyrelsen, som styrelsen i øvrigt ikke har kompetence til at disponere over/på vegne af.

Derudover må langt hovedparten af påstandene i realiteten forstås som værende anbringender til støtte for andre af de nedlagte påstande.

Desuden er en række af påstandene uklare og uegnede til at indgå i grundlaget for en eventuel domskonklusion.

Følgelig skal der ske afvisning, subsidiært frifindelse, over for samtlige påstande.

For så vidt angår den subsidiære påstand om frifindelse gøres det tillige gældende, at en lang række af påstandene også kan forstås således, at Domstolsstyrelsen ikke er rette sagsøgte herfor.

Henset til det ekstremt store antal påstande vil sagsøgte udover ovennævnte anbringender - som vil kunne suppleres med yderligere bemærkninger til de enkelte påstande i forbindelse med den eventuelle mundtlige forhandling i sagen - alene fremkomme med yderligere, specifikke bemærkninger til nogle få af sagsøgerens påstande:

Ad påstand 1

Den principale påstand er identisk med den endelige påstand, som Hans Kristian Pedersen nedlagde under sagen mod Kulturministeriet i marts 2007 (Vestre Landsrets 15. afd., sagsnr. V.L. B-0442-08), og som blev afgjort ved Vestre Landsrets dom af 7. oktober 2008 (bilag 163), der af Hans Kristian Pedersen er anket til Højesteret, hvor den fortsat verserer.

Der kan ikke ske fornyet prøvelse heraf under nærværende sag, hvorfor der allerede af denne årsag skal ske afvisning, subsidiært frifindelse. Det ændrer ikke herpå, at sagsøgte i den anden sag er Kulturministeriet.

Ad påstand 51, 59, 60 og 64

Disse påstande er (indholdsmæssigt) identiske med de 4 påstande, som Hans Kristian Pedersen nedlagde under sagen mod Kulturministeriet og Domstolsstyrelsen ved Københavns Byret i august 2008 (sagsnr. BS 26B-4862/2008), og som blev endeligt afgjort ved Københavns Byrets dom af 2. februar 2009 (bilag A), idet Hans Kristian Pedersen hævdede ankesagen ved Østre Landsret.

Der kan ikke ske fornyet prøvelse heraf under nærværende sag, hvorfor der allerede af denne årsag skal ske afvisning, subsidiært frifindelse.

Ad påstand 36 og 70

Disse påstande er identisk med de 2 påstande, som Hans Kristian Pedersen nedlagde under sagen mod Domstolsstyrelsen ved Københavns Byret i august 2008 (sagsnr. BS 15B-4863/2008), og som er afgjort ved Københavns Byrets af 23. november 2009 (bilag D).

Der kan ikke ske fornyet prøvelse heraf under nærværende sag, hvorfor der allerede af denne årsag skal ske afvisning, subsidiært frifindelse.

Ad påstand 526 og 527

Sagsøgeren har ikke anført, hvilke kendelser og domme, der refereres til, ligesom påstandene i øvrigt er uklare, hvorfor der allerede af denne årsag skal ske afvisning.

Dertil kommer, at det korrekte retsmiddel over for de i påstandene nævnte forhold umiddelbart kunne synes at være indgivelse af klage til vedkommende retspræsident eller Den Særlige Klageret efter reglerne i retsplejelovens §§ 48-49.

Selv hvis dette ikke skulle være tilfældet, er Domstolsstyrelsen imidlertid ikke det korrekte strafferetlige subjekt for angivelige strafbare handlinger m.v., der menes udøvet af dommere under udførelsen af deres judicielle arbejde og pligter. Der skal således ske afvisning, subsidiært frifindelse, som følge heraf.

Hvis retten eventuelt ikke måtte give sagsøgte medhold heri, gøres det imidlertid gældende, at i det omfang de i påstandene nævnte kendelser og domme er afsagt mere end 6 måneder forud for anlæggelsen af nærværende retssag, er adgangen til privat påtale bortfaldet efter straffelovens § 96, stk. 1, jf. § 275, stk. 1. Også af denne årsag skal der ske afvisning, subsidiært frifindelse.

Som nedenfor anført, har sagsøgte begæret spørgsmålet om afvisning udskilt til særskilt behandling og afgørelse. For god ordens skyld bemærkes dog allerede nu følgende vedrørende realiteten:

Statslige myndigheder kan alene straffes i anledning af overtrædelser, der begås ved udøvelse af virksomhed, der svarer til eller kan sidestilles med virksomhed udøvet af private, jf. straffelovens § 27, stk. 2, jf. § 306, hvilket netop ikke er tilfældet i nærværende

sag. Afhængig af tidspunktet for de angiveligt strafbare handlinger, kan der endvidere være indtrådt forældelse efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, af et eventuelt strafansvar. Der skal derfor under alle omstændigheder subsidiært ske frifindelse.

Ad påstand 528-534

At der i disse påstande nedlægges påstand om erstatning må forstås som et forsøg på omgåelse. Sagsøgeren kan imidlertid ikke få realitetsprøvet sine synspunkter under nærværende retssag blot ved at give dem et erstatningsretligt skær, jf. bl.a. U 2007.988 H.

Der skal derfor ske afvisning, subsidiært frifindelse, også i forhold til disse påstande.

Idet sagsøgte begærer spørgsmålet om afvisning af samtlige sagsøgerens påstande udskilt til særskilt behandling, jf. nedenfor, vil sagsøgte ikke på nuværende tidspunkt fremkomme med yderligere anbringender vedrørende påstand 528-534, jf. (princippet i) retsplejelovens § 351, stk. 4, 2. pkt. Det gøres dog for god ordens skyld allerede nu gældende - i det omfang de af sagsøgeren nedlagte erstatningspåstande i det hele taget kan påkendes under nærværende retssag, jf. ovenfor - at sagsøgte ikke har udvist ansvarspådragende adfærd, som har forårsaget et erstatningsberettigende tab for sagsøgeren.

Forslag til sagens behandling

Sagen kan behandles i byretten af én dommer.

Sagen er således bestemt ikke principiel, og sagsøgte protesterer derfor imod sagsøgerens begæring om henvisning til landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1 (stævningen, side 237).

Sagsøgte vil umiddelbart være indforstået med, at spørgsmålet om henvisning til landsretten kan afgøres i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om afvisning, jf. nedenfor, således som det har været tilfældet i de 2 tidligere sager ved Københavns Byret.

Sagsøgte begærer de principale påstande om afvisning samt de hertil knyttede subsidiære påstande om frifindelse for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt Domstolsstyrelsen er rette sagsøgte, udskilt til forudgående særskilt behandling og afgørelse i medfør af

retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2. Dette gælder i forhold til samtlige sagsøgerens påstande.

Processuelle meddelelser

til sagsøgte kan stiles til Kammeradvokaten v/advokat Kim Holst, Vester Farimagsgade 23, 1606 København V (j.nr. 10-0187 KHO).

Momsregistrering

Sagsøgte er ikke momsregistreret.

Dokumenter,

som påberåbes:

Bilag A: Københavns Byrets dom af 2. februar 2009

Bilag B: Sagsøgerens brev af 17. august 2009 til Østre Landsret

Bilag C: Sagsøgerens brev af 27. august 2009 til Østre Landsret

Bilag D: Københavns Byrets dom af 23. november 2009

København, den 25. november 2009

Kammeradvokaten

v/Kim Holst